

GÖMÖRI GYÖRGY

Kóborló vasárnap F. Jolánnal

DSIDA JENŐ EMLÉKÉNEK

Árnyasan álmatag nékem már nem lehetett a monostori erdő
mire én láttam más lett piszkosabb és ó be kopárabb
oda vitt ki mégis egy nyári vasárnap
a busz kettőnket F. Jolikával
– ő aki hajdan kedvese volt a drága Jenőnek
ifjúkorom csoda-költőjének már kifakultan
vékonyan és öregén (nekem úgy tűnt) bár alig őszült –
véle buszoztam ki végig a hosszú monostori úton
s már ottan az erdő gyérlevelű fácskái alatt
ettük meg szendvicseinket Jolánka mesélt
a drága Jenőről akit már annyi sok éve
Házsongárdon kripta takart mesélt a megélt
s titkolt szerelemről (vagy ha nem az volt
régí viszonyról) míg a kíváncsi ifjú ki voltam
telefüllel hallgatta ezt a csak neki megnyíló mese-forrást
„rossz lány vagy Violám csacsi és bizonyára parázna
mégis telve tevéled a lelkem” ezt sem
gondoltam valaha hogy egyszer még itt csücsülök Violával
s hallgatom hogy felidézi költőnkkel mikor itt járt
s bár a Jolánka akkor mint nő nékem „öreg” volt
hagytam hogy fűzze a szót kérdezhettem én is akármít
erdei piknik után léptűnket úgy szaporáztuk
hogy hamarost odaérjünk a forrásához mit a költő
úgy szeretett és ittam én is a mennyei vízből
Szent János kútjából és az a víz az olyan volt
hogy még évtizedek múltán is érzem az ízét –
ó ez az augusztusra eső nap nem tűnhet feledésbe
kit felidéztünk nemcsak a Költő volt aki Erdély
számos csillaga közt is tisztán egyszeri fényvel
szikrázott ragyogott aki zendült ég citeráján
de a rózsás arcú fiú szomorú szemű ember
drága bohém aki hajdan kérte hogy emberi voltát
s emlékét őrizze volt szeretője és az ki
húsz év múlva csodálja majdpedig ötvenhat-hét
évvel később messzire tűnt lényét hexameterben idézi...

Hóesésben

*az a pillanat amikor kiléptem
 az angyalian puha hóesésbe
 amely felitta a forgalom zaját
 míg lusta pelyhek szállingóztak lámpafényen át
 volt egy ilyen pillanat amikor
 a város átúszott a mesébe
 (feledtem minden szutykát dilettáns betörőit
 pálinkaszagú csavargóit koncra éhes politikusait
 és fanyar polgárait akiket szűk létbe pácolt a sors)
 mesemód ejtőernyőzött alá a november végi hó
 és én mint aki visszatér a gyerekkor
 óvó melegébe ahogy vállig pokrócba bugyolálva
 hóval behintett tarlóké és házikóké közt
 üget velem Domsztló felé az a két ló –*

Dilemma

*azt elviselni hogy lehet:
 tárgynak veszik személyedet!*

*mert a világnak tárgya vagy
 bárhogy személyítéd magad*

*és nem képes rá senki sem
 hogy csak mint személyt szeressen*

*de nincs olyan nagy baj amíg
 találasz magadnak valakit*

*aki megérti: szenvedés
 ez a kétfelé-repedés*

*és befogadja magodat
 amiben több vagy mint magad*